

JUNGELDYR:

Anna Strømsrud (73) med noen av sine mange utstoppede dyr. –Jeg må ha litt jungel rundt meg for å trives, sier hun om den saken.

Med Guds hjelp i jungelen

kroppen min har den sittet siden. Malariaanfallet kommer og går, og det spiller ingen rolle om jeg befinner meg i jungelen eller på Løten. Jeg får 40 i feber, og det verker helt ut i fingerspissene. Disse anfallet tar nesten livet av meg. Men jeg lever, og jeg liker å leve.

Syv måneder i telt

Det tredje stedet Anna bodde, lå enda lenger inn i jungelen. Det var Curyguati, et indianerreservat hvor det den gang ikke fantes en eneste hvit person.

– Det var en stor utfordring å trenge inn dit. I løpet av det siste året hadde jeg fått meg en veldig brukbar bil, en hvit jeep. Uten den hadde ikke denne enkvinnesekspedisjonen vært mulig. Der jeg omsider kjørte av fra asfaltert vei, bar det 10 mil videre på sølete, rød jord hvor det sjelden eller aldri befant seg en bil. Fem timer var ganske vanlig å bruke på denne strekningen, forteller hun.

Dit dro altså Anna i 1980. Men indianerne var heller fiendtlige mot en hvit inntrenger, som attåttil var kvinne.

– Jeg fikk aller nådigst lov til å slå opp mitt medbrakte telt. I dette teltet bodde jeg i syv måneder. Selve teltplassen ble omhyggelig oppmålt av indianerne, og var på ca. 50 ganger 50 meter. Innenfor dette området skulle jeg få lov til å tilbe min Gud, men ikke utenfor, forteller hun.

Det var i det hele tatt tre betingelser for at Anna, som den første misjonær i denne delen av jungelen, fikk bli:

– Jeg skulle hjelpe de syke. Jeg skulle bygge en skole. Og jeg skulle ikke drive propaganda for min religion. Selv tilba disse indianerne solen. Solen er den store guds øye som ser ned på jorden, mente de, og de hadde mange sanger som de sang mens solen steg om morgenen. Det var nesten vakkert å være vitne til. Men det fantes også andre, negative sider ved deres religion. Det var dyrking av

fedrenes ånder, og hekseri hvor man ved hjelp av demoner kastet vondt over mennesker man ikke likte. Det var nesten som en slags voodoo. Akkurat dette gikk jeg imot, men ellers respekterte jeg dem så godt jeg kunne.

Trekkspill og Juleevangeliet

Den første tiden i teltet var tøff for Anna. Hun satt innenfor sine 50 ganger 50 meter og prøvde å trives, men det var ikke lett.

– Misjoneringsforbudet gjaldt fortsatt. De voksne holdt seg unna, men barn over hele verden er like. Nysgjerrigheten deres tok fort overhånd, og etter hvert fikk jeg laget til en liten søndagsskole for indianerungene. Jeg lærte dem små sanger om Jesus som de sang med sine lyse stemmer så det ljomet ut over reservatet. Dette vekket også de voksnes nysgjerrighet, forteller hun.

Men det var først til jul det året at det liksom løst seg for Anna. Da laget hun til en julekrybbe uten-

▲ BLANT KORNAKS PÅ LØTEN: I en liten, rød hytte, midt i en gyllen kornåker i Sopolimskroken på Løten, bor Anna.

for teltet sitt, og så tok hun frem trekkspillet og lot det lyde ut over leiren.

– Da kom indianerne og satte seg ned. Så fortalte jeg dem li- n julens budskap. Deretter satt forsamlingen helt stille mens de fikk høre Juleevangeliet for aller første gang. Akkurat det var så vemodig vakkert, det er et av de største øyeblikkene i mitt liv, sier hun.

Anna kom etter hvert på god fot med disse indianerne. Teltet hennes fikk navnet «Noeva esperanca» — Nytt håp. Og de kalte den hvite jeepen hennes for «baretemorati» — den hvite kraften.

– Jeg må forresten fortelle noe. Jeg holdt på å bli med i et rally en gang, med jeepen min. Men så kom jeg til å tenke på at jeg jo var misjonær, så jeg holdt meg tilbake, sier Anna muntert.

Etter et drøyt halvår i telt ble det satt opp en jordhytte til henne i indianerreservatet — med eget tilbygg til bilen!

– Jo, jeg følte at jeg virkelig hadde begynt å få innpass hos de folket. Selv om det var 30 mil til postkassen, var det her jeg ville bli. Etter hvert ble jordhytta byttet ut med et hus av tre. Da følte jeg meg rik. Og i dag tenker jeg med stor glede på fruktene av mitt arbeid der ute, sier Anna.

Først kom det en barneskole, som i dag har 450 elever. Tre år senere ble det ungdomsskole.

– Men det stanset ikke med det. For tre år siden kunne vi innvie den første videregående skolen for indianere i Paraguay, og nå har skolen 150 elever. Planen var å bygge en lærerskole også, men vi rakk ikke å få opp mer enn internatet før jeg ble syk og måtte reise hjem til Norge. Nå er den store drømmen å bli så frisk at jeg kan dra tilbake og fullføre min oppgave her på jorden, sier ildsjelen og jungelmisjonæren Anna. ♦

arild.mikkelsen@bm-media.no

• Historien om Indianer-Anna fra Sopolimskroken avsluttes i neste nummer.

INGEN VEI TILBAKE: Oversvømte elver stoppet ikke Anna Strømsrud og hennes hvite jeep, som indianerne kalte for «den hvite kraften».

▼ STOR FAMILIE: Anna står her i midten, med pleiedatteren Elsa til venstre. I dag har Anna fire barnebarn og seks oldebarn som venter på henne i Paraguay!

